

नमः गुरुः

माननीयाः भवन्त्याः

तत्रभवतां सद्यपत्रेण अतीवानुगृहीतोऽहम्. तन्मै
गौरवाय इत्येव मन्ये. "कपीतदूतम्" मम प्रथमरचनासीत्
तस्मान् प्रमादाः मन्युः इत्यर्थक्य उक्तलाधरेण मुद्रापितवान्.
क्षन्त्येव प्रमादास्त्रापि. भागत्रयेण समाप्तस्यास्य काव्यस्य
प्रथम भाग एव "कपीतदूतम्" यत् स्तौक संशुद्ध
बागरीलिपिषु लेखयित्वा प्रेषयामि भवतां विनीताय.
देवनागरी पठितुं शक्तीष्टं मुद्रिता चेत् ननु लिखिताम्.
स्वयमपि लिखितुं अशक्तः अनम्यासात्. नहं पंडितः गुरु-
कृपया पठान् स्फुरितानि मे. अत्र प्रमादाः संशुद्धितयाः स्वगुणैः
निखस्तः.

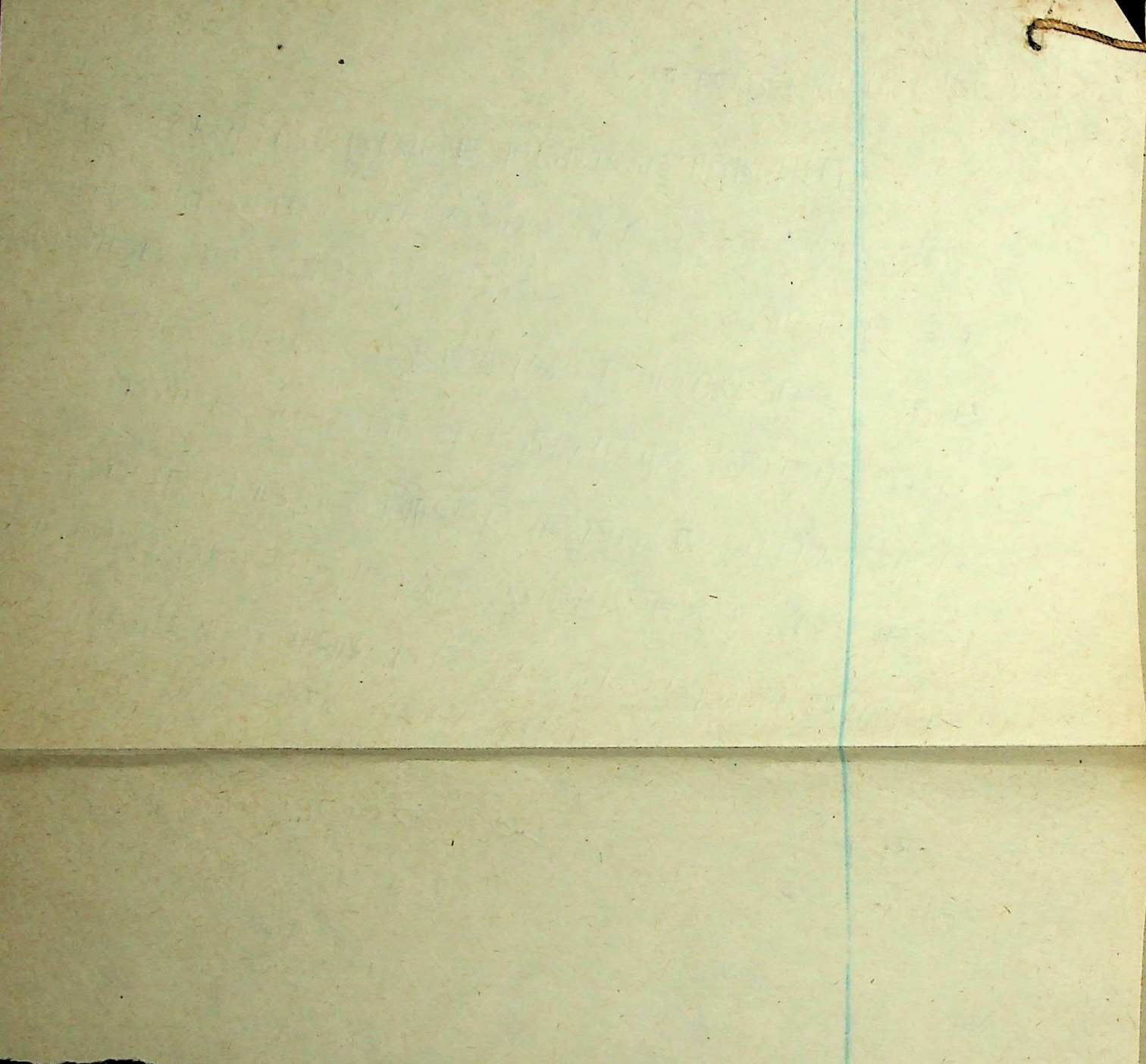
पुरी

ता-13-8-88.

नारायण रायः

D. A. G. Office
Puri
Orissa.

पूरानुनापरात
कांचित् ज्ञातुं कुरात्त निषय कामयै निष्ठुराशाः (५)
द्वितीयां नसतिद्वि स चौत्तरस्यामिदानीं
अथास्तत्र नमामि त्वया यत्नरम्या ननानी
सुखाचारसदधिवसनां प्रायशो नैव दृष्टः
देवनागरी ननु सुविरक्तं प्रीतये त्वद्विधानाम् (५)

जयगुरु

कपीतदूतम्

ईष्टवैद्यान् अपहृतामतिं शिष्टमार्गद्विपैतः
कस्मिन्नष्टौ नगरकलटां कामपिप्राप्य दुष्टाम्
कर्तुं शुद्धं कथमपि मनः दीर्घयन्तादशं वनः
मन्वास्ति गद्यां रारणमगमन् तां च द्वैवात् प्रमत्तः (१)
किञ्चित्कालौ भवत्पगनः व्याजेरोत्या तु पश्चात्
थानैस्यातिं जनपदजनैः तष्टसंगौ भवत् सः
रुष्टान्तस्मै प्रणयचपला दूरदेशं प्रथाना
कार्थार्थसाप्यापगतमथा चेतसा विस्मरन्ती (२)
पूर्वस्मिन्नात् कलितनवचनां दूरसंस्थां विमूढः
स्मारं स्मारं विकलकरणौ निर्ममत्वं सनाप
ग्यानुत्तस्या अपितु निरद्वे पांशुन्नाथाः प्रवृत्तिः
शिजिन्नादौ कलरवमसौ प्रार्थयामास दैव्यान् (३)
किं वच्मि त्वां परमपुरुषस्थानवासान् प्रवुद्धं
जानासि त्वं प्रवचन्महो चावधौः चैष्टितानि
दूरीभूतापरविलसिनीं नानुरक्तापि तस्याः
किञ्चित्ग्यानुं कुरात् न विषयां कामयै निष्ठुराथाः (४)
दूतीग्रामे वसन्तिद्वारा स चोत्तरस्यामिदानीं
कथास्तत्र नममिदयाया गच्छरम्या वनानी
सुखाचारसदधिवसन्तां प्रायशो नैव दुष्टः
देवागारं ननु सुविद्वत् प्रीतये त्वद्विधानाम् (५)

सिन्दोः स्तोत्रे निवसति मम श्रीगुरुः पुष्पमूर्तिः
 अविर्मूर्ती जगति खलु यः धर्मगुण्यै जनानाम्
 यस्मिन्नेव स्वयमुपगतः श्रुयते गोपनात्
 दूरात्तुष्णो प्रणम्य यस्यैतस्य पदरविन्दम् (६)
 परञ्चान्नत्वा परमशुभं साग्रजं दारुमूर्तिं
 पार्थिवार्थं बहसि च मुखे पुष्कलं तत्प्रसादम्
 निष्क्रान्तः सन् प्रयितुं तटिनो विस्मयं च
 यस्यास्तोत्रे वसति निष्कन्ता नीलकण्ठः सगौरिः (७)
 पल्लोचास्ते निमलध्वजिनारिकेलाम्रवृक्षैः
 यत्रैवाहं प्रथममलम् स्पर्शमिच्छाः धरण्याः
 सार्धं वाक्ये सखिमिरथवा गोष्मकाले तु यस्याः
 उदयानेषु परिषातफलेष्वेव कालो व्यतीतः (८)
 शौभां यस्याः जगति विरक्तां पौर्णमासी निशायां
 दृष्ट्वा सकृन्मम सहचरो प्राप हर्षं प्रकामम्
 विश्रामाय क्षणमपि च तै तत्र निश्रामहेतोः गन्तव्यमेव
 कार्यमस्ति रक्तपटनया नीलकण्ठे प्रणामान् (९)
 मूयस्तोत्रैः मुखरितमभूत् द्वैपीठं च यत्र
 व्याम्याख्यानां पिरुनवचनं श्रुयते गामणीनाम्
 श्रीदन्तीनां विपुलशरसि ग्राम्यसीमन्तिनीनां
 मृद्वामापी भवति ननु नैवार्जुनोऽस्तपणात् (१०)

नध्ये तस्याः सरसि रसना सद्महारीकृतायाः

रुद्धाद्वारं निरुधमपि बी मग्नसोपानवन्तम्

विदुषुं वां परिणतफलाः लां गतिमूजितायाः

रंभास्तनौपगतमभितः स्वागतं सूचयन्त्याः (७)

मा गन्तव्यां मुजगशयनं चास्मदीयं तु वैश्वर्यम्

द्वयानित्री डाव्वरचन ~~क~~ रतानां च गीता निशूषन्

असक्रीडा विलसन पटोर दृष्टस्य सदृजः

प्रत्यागच्छ प्रियामपि सखे बंधु ^{जैदं} सखीनाम् (१२)

तस्माद् मध्ये ~~क~~ ककुलविपिनं राधिकाकलमस्य

किञ्चित्स्थित्वा तुरङ्गिरास्यै पराय गौपाकमूर्ति

संप्राप्यै न चरणपतितः मत्कुतै स्वरूपमेव

गन्तासि त्वं पुनरपि वद्विः सखीगौपाकघोषात् (१३)

प्राप्तो मा गौ मवति मुव नैशस्य रम्यं विराज्जं

आगारं तन् ब्रजसिन्धु मृगस्तनकलाकूटचिंतः

प्राचीनानां प्रथयति कलापाटवं यस्य जात्रं

मकलैः च प्रिणम मनसा चन्द्रमौलैर्निकेतनम् (१४)

नमो जिंचद्ब्रज सुविदितं मीरीकोदारकुंडं

सौतो धम्मिन् बहति नधुर मीरी प्रेमप्रवाहः

स्मृत्वा यथा न म्रमणनिरतो भावुको यत्र सार्थं

तीरे नित्यं विजगति मन्नाः मुञ्चति रक्षासमुष्णम् (१५)

मूत्वा शुद्धः सरसि बिपुले राजमा गोपकं ले
तावत् मन्त्रैः कलशवमयं स्त्रीत्रपाठं च कुर्वन्

देवागारे नयनविषयं सायमायत्रिकं तन्
कृत्वा तस्मिन् त्वमपि मविता धूर्जटिः पावनम्रः (16)

औरी नत्वा व्रज पथि स्थित् दूरं मेकाग्रमूर्तौ
प्रादक्षिण्यं विधिमनुसरन् वासुदेवस्य प्रीठम्

नूनं धीमौ मनसि मविता म जल्लिंगं समन्तात्
दृष्ट्वा जीर्णं रुचिरमपि नै देवतागारसंप्रम (17)

तत्सन्नद्धा भवति कटुलीनं गक्षीधावजीर्णा
विद्युत्प्रासा स्फुरितसुषमा रजधान्युक्कलस्य

दृष्ट्वा च मे प्रणयकुरात् ॥ यत्र काला रजन्यां
प्रीडारंभे अधरमधुना कामिनः स्पर्शयन्ति (18)

गोज्ञस्नेहादुदयामचलं प्राप्य गन्तासि मूनं
पश्यन्तस्त्वं तव परिजना मानयिष्यन्ति तत्र

यस्य रूपां मुखस्ति मभूत् सामगानैः शृङ्गिणां
लीलागाथां प्रथयन्ति गिरिः सांप्रतं सुंदरीणाम् (19)

स्थित्वा नक्तं विमलनभसं चागतं पद्मबंधौ
प्रातःपश्येः वरुणसिंहरे वारुणौ तद्वनान्तः

तद्यामक्या गजपतिगुरीः ॥ स्वयं युद्धमूर्तौ
आविर्भूता समरमकारीत् पलपातात् पुरा नः (20)

दुर्मौ जीर्णो भवति भवता वल्लीगुल्मानराने

नत प्रासादो नरसति - कालश्चाश्च - कीर्णोऽप्युक्तः
यश्च शम्भो विभक्तविवर्तः शोभती सद्यपि देवी
शिलोभुजाः शिखरनिर्गतौ शम्भुतम् छन्नरूपा (२५)

साहस्रपाणां शम्भुत-समये वीरपानं न यत्
शान्तुष्कानां शम्भुतमपि दृश्यते चालीदानि
विष्काराः प्राक् पट्ट - निनदं योद्धूणां सिंहनादाः
न श्रुयन्ते मुविरक्त स्या गजितं वारणानाम् (२६)

शश्वताजीवाः पदगानिवहाः कर्णकाश्चाव्य जातः
योद्धायां त्वं तदुपहसितं पश्य शम्भो शुराणाम्
पूजाकाले शरदिनियतेरिच्छते अस्तिदालः
पूर्ववृत्तां कशयान् चतान् वीर-पुत्राश्चकिन्चिन् (२७)

कण्ठैलाश्रयं वृज जनपदं यत् चिन्तितपत्नायाः
रम्यतीरे वसति शिखरे माहातो जीकमुनिः
पूर्वं यश्मात् शवर पतिना भुजितौ अस्तिशालान्
नीती देवी पुलिन मुददोरिष्टयुग्मेन कृष्टात् (२८)

नत्वा देवं रुचिर-वपुर्षं पश्य शोभां तटिन्याः
नट-कलाजितः विमल-भरुता शोकर-स्पर्श-आमान्
आयन्त्यस्मिन् शर-ललिता - पैमगाथाकल्पा
दोक्तपत्नी रजिश् लङ्घना आमलवपुः प्रमोदान् (२९)

नश्मात् यथाः शरणकुलनिर्गतौ दाम प्रसिद्धौ
शुद्धाः च्छान्ताः शरति शङ्केशस्य जिह्वं विनाशय
यं द्वाशज्जो विक्ल-करणा आरुः कष्टमुक्ताः
शोरिकावन्तं शम्भुतमपि जन्मसिद्धौ महेशं (३०)

औडगांमं विशारिन्तं मध्यभागे दिनाय
 यन्मिन् भानः रघुकुलपतेः बिग्रहः श्यामकान्तः
 नाश्रयार्तः विपदिपतितानां च भोक्ते नहिदुःखः
 दिव्यावार्ता भवति च कलौ राज्यं जित्यं प्रसिद्धा
 नातुं भक्तं गृहणमकरोत्, यः पुष्पं वणिजिर्गस्य राप्रक्
 यथादेशा देतुं कविता मत्तवान् राजपुत्रः
 येनतान् कलुष-रहितो दैवदाभो नृपाथाः
 भक्त्या नूनं प्रणम्य सहतं मैथिली लक्ष्मणाश्याम्

(27)

दत्तत्वा तिर्यक् वृजदिशिततः जानकी-वल्लभं
 जौञ्जैतव्यं वनचरपशौः श्रीमन्नादादहाहन्तात्
 दुष्पारं प्राक् इतरपि गतः यत् पुत्रादात् पयैद्यैः
 पारं शब्दं रत्नमसि रत्नचरः पादपद्मे गतश्च (28)

परस्परं युद्धरत्नं
 मदीन्कटः पद्मलतीरं भूमौ
 संजोडमाणः सट् धैनुकभिः
 अचैतनः शीकरसंघतकुम्भः
 शक्तिश्रमानै रमते च संज्याम् (30)

परस्परं युद्धरतीं प्रमिनीं
 प्रकंप्रयन्ती ध्वनिमिधरित्रीं
 थदंगघातात् सदृसा पतन्ति
 महोरुहा यत्र बनान् भूमौ (31)
 वलीमुखाः साहस्रतौ विभीताः
 आरुह्यमाणाः खड्गपादपात्रम्
 समुज्यमानाः मुनगै र्भक्ति
 विभीषणैः शीवरकल्लिभिसु (32)

वनैचरै राट्टन कृष्णसारा
इतस्तनी यत्र पलायमानाः
वराट्टयुधं पुरतोऽवलोक्य
वनिवर्तिताः राट्टन पौडिताः स्युः (33)

दधानलं वीक्ष्य तनं समन्तात्
मृषाश्च कृपाः करिणः प्लवंगोः
परस्परं यत्र विद्याय वैरै
सहस्रोमनाढाः जलमाग्रायन्ते (34)

श्यामं सांख्यं गहनक्षिप्यं दुर्मिं गांडुर्वैलीः
पश्यन् बंधो न खलु मवता धैपणोऽस्य कालः
अस्तं याते सवितरि बने जातुकृत् भवेत् नै
तस्मात् क्षिप्रं विद्यति विमलै वैगमासाढ्य गच्छे (35)

भूयै दृष्ट्वा वनागारिनदोः मोमकानां च यूगं
तीर्णोऽसौ त्वं विपिनसरणिं प्राप्य सर्जूरनाम -
ग्रामं यस्मिन् विपाणिपठलः विव्युता दीप्यमानः
द्यध्व श्रान्तिं पश्यन् ततः नार्तिदूरं गमिष्ये (36)

पल्लोऽयथाः उपवनमयी दूतिमा मव्यमाना
यत्रैवास्ते भम सदृचरी राजमार्गद्वारे
लीकास्तसिन् विरलवसना आसवी नम तच्चिताः

निग्राहयात् पशुरिव द्विनं शपयन्ति प्रमोहान् (37)

तत्रैवानी पठननिरुधं दूतिमाके श्रमेक
खंडूयन्ते जनवितकृते साधनानि च किंचित्

यूतं दृष्ट्वा सुसमधिकसेत् धात्री जैहीपकं ठं
प्रातर्थाद्वि प्रमुदितमना आलस्यं मत् प्रियायाः (38)

कंधाणां नाः पल्लव-चारुवैशाः
त्रिचित्रितांगाः पथि संचरन्त्यः
उन्मुक्तपोनस्तनमारनम्राः
दृश्यन्त ~~सुखे~~ न्धनमारबन्धः (39)

दृष्ट्वा चक्रान्त द्विजंबरीणां
कादंबरी मुद्रितलौचनानाम्
जनाः प्रियाणां परिरंभमुक्ताः
करैकुठाराः त्रिपिनं ब्रजन्ति (40)

कवचित् प्रियासंग्रहणामिलाषात्
उपांशु दृष्ट्वै न्धनमारयुग्मम्
आलौकिकीन्यै न विलज्जमानः
पल्लयितः स्यात् चतुरः कुमारः (41)

कवचित्प्रियागौ गिरिनिब्रिण्यां
बिगट्टमानौ गवयो वनानौ
बाणैः धतः व्याधधनुर्बिमुक्तैः
पल्लयमानौ हरिणा हतश्च (42)

एवं समन्तात् परिसीमितायां
हुतस्तनः क्षोणकुटीरवत्याम्
निरोधयालामिह दृष्टिः कथा
सुचिह्नतां पश्य निरोध चिह्नैः (43)

गौरीकान्तामारणरहित शुक्लवस्त्राणि धन्या
जिह्वितक्षमा गठनसरला लीमलीयां गयन्ति
स्ति उद्योपां गौ क्षारलनयनी वल्लयन्ती च काम
लीलाप्रान्त्या शुभगयौ लक्ष्मण इव्यं जयन्ती (44)

म

५१)

(५०)

म

ताव

ताव

त

५)

यत्

कुलिम्

(५५)

(५६)

प्रवृत्त्या तै ह्यसितचिकुरा धारमुन्मीचयन्ती

संतिष्ठन्ती वनेचरबधूसंगता सा प्रगल्भा

भव्या चारादपि चवपुर्वी गौरवात् व्योतमानां

निदिध्याच्छब्दां जनकतनयां तां यथा चोत्तमैः (५३)

मा कथा ततः प्रविश सद्यसा कार्यलज्जना यदि स्यात्

कार्यपेक्षा क्षणकतिपयं तिष्ठता पादपात्रैश्च

कालै र्थासन्नलस गमना स्नातुमैकाकिनी सा

मार्गे तावन् ब्रजति तटिनीं तां चमयैः निधुः (५६)

मामै नव्यां प्रणयकुशलां वत्कृते र्थापि साधौ !

प्रीतेर्भगान् त्वमपि सरलां मन्यसे पांसुलैः

जानै साध्वीं ललितललनां श्रीमतीं मामिनीं तै

मिथ्या तावन्नगरकुल दैव्यैव लीलापवादः (५७)

कालै गत्वा करुणदृढयौ दूतिकां जाह्नवार्थं

तामायाग्नौ मन्त्ररुसि रमणो लीकथन् सुप्रसन्नः

मार्गे पान्ना द्रुमकिरलयाद् दृश्यन् स्वस्य देहं

सन्न द्यौः सन्निति निजदितुं चरमै ध्वक् कपोतः (५८)

प्रोत्साह्यते नयनं नयनं यवहायात दुःखात्

अस्रस्रवो रहसि निद्रये नीयते तेन नयनम्

पूर्व पृष्ठा वयि जितनुतै वक्त्रयोमा हसन्त्यां

छन्नां कस्मात् ललि च सुचरं तै कपोलैः पि ललम्

स्नेहादुक्ता तद्विदु मवती नैव किंचित् दुःसन्त्या

तद् द्युतावृत्त्या स्मृमुखकमलस्पर्शमीजत् प्रवृत्तम् (५९)

श्रीनोलाद्यौ जलधिपुलिनौ विद्विष्य मां संवसंतं
आतुं प्रैप्सुः कुर्यान्नविषयं प्राप्तावान् त्वत्समीपम्
तस्मात् किञ्चिन्नखलु मनसा रंकनीयं त्वयैव
सौभाग्यापि स्मरति भवतीं पूर्वबंधुं मुमुर्षुः (५१)

जानै सर्व विगतचरितं श्रीद्वैवां प्रसाद्यात्
यौक्तं यस्मात् त्वयि समजनिधुब्धं वापि यत्सः
संयोजी वा विरह उद्वेगं कारुहेतीर्नराणां
सौख्यं दुष्टौ लघुमतिमतां माघितानीति मोहात् (५०)

तन्मा कृध्यैरनुगतजनं पूर्वबंधुं त्वदीयं
दत्त्वा चाशं कमपि न पुनः कारयेत् बर्षकामम्
मत्तः युक्ता गुणवति तथा जीवितव्यं च त्वेन
तस्मात् किञ्चित् कथय मनसौ मां तवैवामिच्छाम (५१)

दूरीभूतां स्मरति भवतीमश्रुपातेन कष्टात्
(५५)

शब्दाशक्तौ नभसि शशिनि आजमाने बद्धाद्यन्
ज्योत्स्नाविबोधे पथि विचरता ध्यायता चेष्टमुर्तेम्
प्राप्ताहृते नयनविषयां पावहायानि दुःखात्
अस्रस्रवै रहसि निद्रये नीयते तेन नयनम्
(५५)

पूर्वं पृष्ट्वा वयि जितनुतैव कनयोऽपि हृदयन्तर्या
जन्तं यस्मात् त्वयि च सुचरं तैकपौल्लोषि लम्ब
स्नेहादुक्ता तद्विह्वलभवतीत्येव किञ्चित् हृदयन्तर्या
तद् द्यावुत्था स्मृत्काममलस्यरमीयत् प्रवृत्तम् (५६)

नारी नोवात् ० वमपियादितं मन्यसे सापशर्ध
अन्धानाद्व। तदपियमवैत्तं मानिने ! स्येद्वान
वतस्मान् सोढुं प्रणय-वशानश्चहृदि स्येद्वेषं
रूपे देवे स्सल्लगामपिवा वय नस्यात् जगत्याम्
(52)

गौरीं कांचित् ममण समपे गुक्त्वस्त्रां विमोक्ष
विद्युत-स्पर्शान्वित्य लभसे सत्त्वं शोणितेषु
त्वमापन्तोमवसत् विमोहाय संचिन्त्यमनः
विनियन्त्याङ्ग-संज्ञातः मुच्यन्ति भ्रातृमेव
(53)

वेनामममन्ति शिखरेणापि सतप्ताचितः
गौरीं पश्यन्मन्त्रित व्रजनं व्यक्त-जम्बीर-भावं
वक्तुम् लोलः किमपि सहसा पूर्वस्मृत्या प्रमत्तः
दूरीभूतां स्मरति भवतीमश्रु-पातेन कष्टान्
(54)

शम्भोऽशौ नभसि शशिनि भ्राजमाने बद्धचित्
ज्योत्स्नाहनिबोध पथि विद्यता ध्यायता येष्वुर्लेभ
प्राप्ताहने नयन-विषयां पावहायानि दुःखात्
अस्रस्रधौ रहसि निद्रये नीयते तेन गन्तम्
(55)

पूर्व पृष्ठा वयि जितनुतै वक्त्रयोमा हसन्त्यां
उन्नं कस्मान् लभि च सुचरं तैकपौलेशपि लक्ष्म
सौदाकुला नविह भवतीत्येव किंचित् हसन्त्या
तद् द्यावुत्या स्मृत्स्वकममस्पर्शमीदत् प्रदत्तम् (56)

मूयस्त्रिं परिमिलितयै रात्रयैः दृष्टवत्याः
स्वप्ने तावन् रहसिगतयै चैकमित्यं त्वयाहम्

वृद्धाराज्ञौ मिलितवपुर् सन्निपातान्मयि त्वं

वृत्तिधोमादाप परवती चगता त्वत्समीपम् (५७)

नीतारज्ञौ त्वमपि च रहः कैलये वारयन्ती

मा मावाचा सरमसमुपासंममाना कदाचित्

प्रत्यावृत्ते मयितु लपनं छाद्यन्ती कशम्या

मामालिं ग्य प्रणयवचसा दत्तवत्यव कामम् (५८)

संपश्यन्ती चकितमनसा गंभीरं तत् जन्मौघं

यीव्रापारं नष्टि गतवती चापदः संक्रमान्

परवान्नीता तु कथितवती पाण्डितावलम्बा

पश्योच्छ्वासं सरमसमिमं मूर्खं निम्नमाया (५९)

अस्तंयातं तपनमरुणं पाणिना निर्हरन्त्या

नन्मौहिन्या दमिनवरुचिं चक्रवाले च तस्याः

वृच्छन्तीनामनवद्वितयैत्येव मुक्तस्त्वयाहम्

पुंसां वृत्तिः ननु परवती चामृतैः कार्मणीनाम् (६०)

त्वं मूत्रा मन्त्रि सकुरुणा त्वं पुरा सांप्रतं यत्

ज्यातमासात् दवयासि च मां सदृशं किं सवत्याः

इत्यं तावन्नयनसलिलैस्तपयन् पृष्ठत त्वं

मद्रे तस्मात् सदयमनसास्यापराधान् धमस्व (६१)

मन्त्रं मन्त्रं ह्यवकस्करं मार्जयन्ती मलिनं
आनेतुं वा किमपि विपद्यैः कात्तकान् प्रेरयन्तीम्
मागच्छन्तीं सजलकलसीं धारयन्तीं कथमथा
इति तद्वासां मज्जति मवतीं न्यस्तपार्जिः कपीले (62)

हृदयं त्रैलोक्येभ्यः
हृदयं हृदः स्वात् अपथति दिनान् तद्विधौ जैन भूदः
कल्याणार्थं जमति बहुशुः श्रीजगन्नाथदेवम्
तं चाप्रयन् दिव्यकल्पितं खिलमानं मनीषी त
तूर्णं तस्माद्वदमपि मवत्या नुरुद्धौ यमि. (63)
यद्वर्तन्ती मनसि सकलं दिव्यबुद्ध्या भवत्याः
जानी चाहं खलु स्फुरतां त्वां च पश्यामि चात्र
उक्त्वा तावत् ह्यविकलतथा आसथिष्यामि मित्रं
मूयात् धीमं विपुलमनुजानीहि मां शुप्रसन्ना. (64)
तस्याकर्ण्य स्मयपरवया भाषितं तद्वन्नान्तः
संभाव्यासीं कलस्त्रमभुं शीचयन्ती सलज्जम्
न्यात्वा तस्या प्रणयतरला तत्त्वतः स्नेहमेव
मुक्त्वा शीघ्रं हृदयनिहितं वक्ष्यामि त्वं श्रीवाच. (65)

मात्र स्वस्ते भवतु सततं बृद्धिं चैवं प्रियं मे
भक्त्यर्थं तद्यद्यपि च गतं मास्मिन्नानुकार्यं
मीज्यावश्यं भवति च निरा पुष्कलं पूर्णमासी
ज्योत्स्ना साते रविसि पुल्लिने त्रैलोक्यार्धं पयोधैः (६६)

इत्थं श्रुत्वा वचनमथ तत् साधुनादं च पुर्वन्
प्रत्यावृत्तं स्तमपि विदुः श्रौतवानैव वृत्तम्
प्राप्योदन्तं दिनगणनया त्रैलोक्यस्तु कालः
उद्विग्नवान् कथमपि भुङ्क्ते पश्यतां ज्योत्स्नाराम् (६७)

क्रमशः

श्रीगुरुचरणकमलैः पतमस्तु

श्रीनारायणाय नमः